

Retsplejeloven ikke kender Forældelse af en Doms Fuldbyrðelseskraft.

Af et Mindretal i Landstingsudvalget (Jefsen Christensen) stilledes et Ændringsforslag om, at Bestemmelsen i Lovens § 4, 1. Stk., ifølge hvilken en Klage i visse Tilfælde, nemlig angaaende Tuberkulose, Drægtighed, Salg paa Vilkaar, kan indgives senere end den fastsatte Frist af 30 Dage, skulde indskrænkes til kun at gælde de ovenfor udtrykkelig angivne Tilfælde, idet Lovens Passus om, at det ogsaa skulde kunne finde Sted i »andre Tilfælde, hvor Forholdenes Natur medfører, at Klage ikke har kunnet indgives indenfor nævnte Tidsfrist«, formentlig vilde være alt for udflydende. — Ændringsforslaget toges imidlertid tilbage. — (Om den samme Bestemmelse udtales for øvrigt i Folketingsudvalgets Betænkning, at nogle Medlemmer ønskede en Ændring, hvorved der fastsattes en bestemt Tidsfrist for at faa en Sag for Voldgiftsretten, naar Tvisten drejer sig om Tuberkulose og Drægtighed hos Hornkvæg. Det veterinære Sundhedsraad har ment at kunne anbefale en Tidsfrist af 6 Maanedre. I Udvalget havde der været forskellige Meninger om dette Spørgsmaal, og man havde navnlig været i Tvivl, om man ikke ved at fastsætte en kort Tidsfrist derved vilde udsætte Køberen for at tage et Tab, som Sælgeren med Rette burde bære).

Under Forhandlingerne i Landstinget blev der fra konservativ Side rettet forskellige Indvendinger mod Loven, idet man mente, at Afgørelse af Retstvistigheder burde henhøre under de almindelige Domstole; dersom Lægmænd skulde medvirke, burde det være som Syns- og Skønsmand. Paa den anden Side indrømmede Mindretallet, at Institutionen har visse Fordele, idet den bevislig derigennem, at Lægmænd medvirker, ofte fører til Forlig mellem Parterne. Lægmændene kan dels gennem deres Sagkundskab og dels derved, at de som Regel tilhører samme sociale Lag som Parterne, lettere forhandle disse til Rette, end Dommeren vilde være i Stand til. I Overensstemmelse hermed udkastede man den Tanke, at der oprettedes særlige Retter til Afgørelse af disse Sager — f. Eks. som Sø- og Handelsretterne — bestaaende af Stedets Dommer som Formand og to særligt sagkyndige Meddommere. Forligsforhandlingerne burde — af Hensyn til de ovenfor angivne Grunde — alene foretages af de to sagkyndige Meddommere, saaledes at Dommeren først traadte til, naar Kendelse skulde afsiges. Da imidlertid en saadan Nyordning vilde kræve betydelige Overvejelser, indskrænkede det konservative Mindretal i Landstingsudvalget (Godskesen og S. Rasmussen) sig til at foreslaa optaget i Loven en Revisionsbestemmelse svarende til den i den hidtil gældende Lov. Ændringsforslaget toges imid-